

[Poul Møller.]

for mennesker at leve. Troen på, at man ved at gøre det dyrere for mennesker at leve kan få dem til at lade være med at kræve højere indkomster, højere avancer og højere lønninger, denne tro kan man ikke have. Man må derfor regne med, at de overalt, hvor de kan, skaffer sig dækning for de stigende udgifter, og det kan de i et inflationsmæssigt klima.

Derfor er midlerne, som jeg sagde i min indledning, ikke ligegyldige, hvis man vil forfølge en overskuds politik, og her forekommer det mig at de midler, som den højtærede finansminister nu stiller forslag om, viser, at bunden er skrabet, og at man igangsætter negativt virkende foranstaltninger.

Vi har f. eks. obligationsproblemet. Vi er alle i det høje ting enige om, at obligationskurserne er alt for lave, og at renten er alt for høj, og vi er vel også alle enige om, at årsagen hertil er, at der ikke er balance mellem udbud og efterspørgsel på obligationsmarkedet. Der udbydes flere obligationer, end der er købere til. Det vil så den høje regering reparere på ved at sige, at så må vi, staten, købe nogle obligationer eller lade Nationalbanken gøre det ved hjælp af statsoverskuddet. Se, den betragtning kan man forstå. Men kan man så forstå den næste betragtning, hvor man spørger: hvordan skal vi så skaffe os det kasseoverskud, som vi skal bruge til at købe obligationer for? Det må vi skaffe os ved at udstede obligationer. Når vi udsteder obligationer og forøger udbuddet af obligationer, får vi nogle penge, hvorved vi kan prøve at forhøje obligationskurserne, som er kommet ud af balance, fordi udbuddet af obligationer er for stort i forhold til efterspørgslen. Er der mening i denne obligationspolitik, er der sund sans i den? Hvem der end har stået fadder til den, og hvem der end har bidragspligt til den, så er det dog den højtærede finansminister, der har bragt den til verden, og jeg forstår ikke, at han i denne situation vil udbyde et obligationslån; det kan da ikke være konsekvensen.

Nu kan han kalde obligationerne, hvad han vil, men hvad enten man kalder dem statsobligationer af normal karakter eller præmieobligationer, vil en obligation på

100 kr., der udstedes og skal finde en køber, påvirke obligationsmarkedet. Vi har set, hvordan det gik med den sidste serie af præmieobligationer; 19 mill. kr. er ikke afsat, trods det at man gjorde dem til 10 kr.s obligationer, som netop skulle prøve på at få fat i folk, som ikke er normale obligationsefterspørgere. Nu laver man 100 kr.s obligationer, og det er selvfølgelig for at gøre dem mere attraktive end de obligationer, kreditforeningerne og hypotekforeningerne udsteder; man kan nu bliver kvartmillionær eller sådan noget lignende ved hjælp af disse præmieobligationer. Man laver 100 kr.s præmieobligationer for at tiltrække nogle obligationskøbere — det må være målet — som ikke længere vil købe kreditforeningsobligationer, fordi de ikke længere er attraktive nok, med det resultat, at kreditforeningsobligationskursen bliver ringere. Nu kunne alt det nok gå, hvis man kunne sige, at så kan kreditforeningerne jo tage konkurrencen op. Det kan de imidlertid ikke, for så kommer den højtærede boligminister og forbyder dem at udstede præmieobligationer. Det er statens monopol; der er ikke andre, der må spekulere i spillelidenskabten her i landet.

Jeg har prøvet på at analysere, hvad det er, der sker på obligationsområdet. En virkelig kyndig gennemgang af hele obligationsproblemet ville være langt mere fristende end dette at udstede præmieobligationer for at være i stand til at købe andre obligationer. Det ville være langt mere fristende at gå ind i en forhandling om hele boliglovgivningen i den forbindelse, altså hele udbudssiden og finansieringsproblemet. Det ville også friste mig personlig meget mere at undersøge den tanke, som den tidligere direktør for Bikuben, nu nationalbankdirektør, har fremsat om værdifaste obligationer, altså en lang række muligheder for at prøve på at skabe balance og naturligvis herunder først og fremmest at sikre en sådan opsparing i samfundet, at der bliver en større efterspørgsel efter obligationer. Men den trolddomskunst, der her er tale om, er ikke udtryk for noget særlig kyndigt.

Det værste af det hele er imidlertid det andet eksempel, jeg vil trætte det høje ting med nogle bemærkninger om. Vi ved